

iz bičevja, trave in kožuhovine. V izbi so še koši za shranjevanje živil, vreče iz kož, lesene ali koščene žlice, lesene posode, kamenite sekire za drobljenje kosti, tu in tam tudi kaka puška, ki jo je kdo prinesel z juga.

Ljudje so nenavadno močno oblečeni, zakaj treba se je zavarovati pred ostrim podnebjem. Debelo pokrivalo na glavi sega često do ramen, posebe so zavarovana ušesa in dlan, dočim naj leseni naočniki čuvajo oči pred bleskom snega v soncu. Vsakdanja delavna obleka je pač brez vsakega okrasja; zato nam pa njihova nošnja za svečane prilike kaže velik smisel za lepoto in umetnost. Prebivalstvo ima mnogo skrbi in opravkov, dela pa le za domače potrebe. Žene tko oblačilo in opravljajo vse domače posle, možje se zadržujejo na lovu ter izdelujejo orodje in orožje. Slednje pa le za lov in nikdar za vojne svrhe. Kajti med severnimi narodi ni sovrašva. Njihov sovražnik je le priroda, boj z njo je tako srdit, da čuti vsakdo proti njej svojo nemoč. Zato vlada med ljudmi prijateljstvo, tovariško si pomagajo na lovu, obiskujejo se v svojih malih kočah, kjer se šalijo in prepevajo ter si pripovedujejo pravljice in lovske zgodbe. Vso prirodo, ki jih obkroža, so znali ti ljudje odeti v bajke; vse, kar posega v njihovo življenje, si skušajo na tajinstven način pojasniti. Najbolj razširjena je med njimi pravljica o kraljici, vladarici vseh živali, ki dajejo ljudem hrano in obleko. Te živali — tako pravi bajka — so nastale iz prstov boginje, ki jo je oče pahnil v morje. Nekoč je z njo oče potoval v čolnu po morju. Kar ju zaloti vihar, ki prevrne ladjo. Oba se borita za življenje. Že se je hči v obupu oprijela roba čolna, takrat pa ji oče odreže prste, da se hčere znebi in reši sebe. Od takrat prebiva njegova hči na morskem dnu; postala je največja dobrotnica ljudi, ker jim pošilja živali na površje.

Prebivalci skrajnega severa so večinoma še pogani. Verujejo v večno posmrtno življenje. Tudi tam se bodo ukvarjali z lovom, ki bo pa brez neprilik in nadlog. Često obiskuje njihove koče duhovnik, da zaklinja duhove. Ob popolnem molku opravlja skrivnostne obrede. Nato se za nekaj časa skrije za zastor iz kož. Zdajci začujejo verniki razne glasove, piskanje, sviranje in cepetanje z nogami. Duhovnik se je bil dvignil k zvezdam in pleše z dušami mrtvih sorodnikov. Nato stopi iz skrivališča vnovič med vernike, pripovedujoč jim, kaj je videl in slišal.

Tako mineva življenje prebivalcev ledenih poljan. V njihova skromna bivališča se zaganja mrzli vihar, a jih ne pomete s tal. S strahotnim truščem se zaganjajo ledene gore ob obalo, kakor da bi hotelo razpenjeno morje pogoltniti vso neizmerno belo deželo, na kateri vztrajajo v vedni borbi s prirodo najsevernejše straže človeškega rodu.

MIKLAVŽEVO

VENCESLAV WINKLER

JAZ SEM PARKELJ, MAMICA,
ČE NE ZNAŠ MOLITI,
VRŽEM TE V SENENI KOŠ,
NOČEM TE IZPUSTITI.

PA POKLIČEM LUCIFERJA:
PRIDI, VZEMI JO!
PA BO PRISEL, TE POTLAČIL,
V PEKLO PRAV NA DNO.

OH, NIKAR, SAJ NE, SAJ VEŠ,
DA SE LE IGRAM,
LUCIFERJU PA PRAV RES
TE NE DAM, NE DAM — —